

אריה יקירי,

ברור כי בזכות הקישור ששוגר אלי הקשבתי בקשב רב לראיון המרתק בינך לבין יעקב אגמון מתחילתו ועד סופו. אין זה דבר קל לסכם ראיון שמצד אחד יושב בו מראיין שהוא שועל וותיק וחריף ומצד שני יושב אדם שכל כולו אמוציות ומסירות לא תשוער למשימת חייו. ובכל זאת, אולי מפני שאגמון אמון היטב בניתוב שיחות שכאלה ובהצגת שאלות שמהן קשות, ואולי מפני שהמראיין מודע לכל תעלולי השיח הזה אבל כולו טבוע בחותם אמונתו בחשיבות המשימה שקבע לעצמו – נוצק ראיון שחשיבותו קודם כל במסרים הברורים והחשובים שהוא מעביר לציבור. אחר-כך אפשר להודות למראיין שניכרה בו אהדה שלא ניסה אפילו להסתירה למרות ההומור המשתלח והצינינות המאפיינת אותו, ומראיין בר-שיח רהוט בתחום כל-כך נוקב כשחיתות בחיינו – ובאי-התעלמות גם ממצוקות החברה.

זה היה ראיון חשוב, ידידי, בו פרשת כברת חיים ארוכים מוקדשים לכלל בצורה משכנעת ומעוררת הערכה רבה. בנקודה מסוימת שאל אותך אגמון על החברים האחרים וחשבתי לעצמי שבעת נשיאת דברייך ב'יום אומ"ץ' נכון יהיה אם אתה – ורק אתה – תעלה ותדגיש את הערכתך לאותם אנשים העושים מלאכתם מתוך התנדבות מעוררת השתאות. לדברייך אלה יש משקל כפול ונכפל באשר הנך בא ומגדיר את השנה שחלפה בצדק – כשנת תפנית. ככל שתעלה שבחם של חברייך לעמותה שאתה בראשה – כן יגדל שיעורך!

ושוב ידידי, היה זה ראיון מעולה – חשוב – עושה שרות בהעברת מסרים של עמותת אומ"ץ לכלל הציבור ומתייחס לחברים העושים במלאכה הגדולה הזאת, שאני מוקירם בלב-שלם.

הייה ברוך חבר יקר,